

# Halen logrer med hunden på rød stue

## Politik

Socialistisk Folkeparti svinger nu takstokken på rød stue.

Det står klart efter SF-landsmødet, hvor Socialdemokraternes formand Helle Thorning gav tilsagn til, at det er Villys linje, der gælder. Så ved danskerne, hvad der venter, hvis der bliver flertal til venstrefløj efter næste valg.

Danmark har i de senere år fået opbygget et godt samarbejde internationalt, hvor der er respekt om Danmarks holdninger og indsats. Det er med til at styrke Danmarks position og muligheder på eksportmarkederne.

Det styrker jobskabelsen i Danmark og videreudviklingen af velfærdssamfundet.

Villy Søvnald bliver udenrigsminister, hvis rød stue kommer i regering.

Det vil være meget skidt for Danmark og for danskerne. Socialistisk Folkeparti har lagt afstand til Nato, som er en af de vigtigste internationale samarbejdsorganisationer.

Uden Nato kunne Danmark meget nemt være blevet lobet over ende af Østeuropa.

Det har de åbnede østarkiver vist, hvor der lå angrebsplaner klar til at erobre Danmark.

Ole Sohn fra Socialistisk Folkeparti deltog i det østtyske jubilæum og bakkede op om kommunismen.

Ole Sohn står til at blive Danmarks finans- eller økonomiminister, hvis venstrefløj får regeringsmagten.

Det vil være meget skidt for Danmark og danskerne.

Det betyder, at planøkonomien bliver genindført og resultatet er velkendt, som vi så det i Østeuropa.

Ikke underligt, at Enhedslisten allerede jubler.

Fakta er bare, at Socialdemokraterne nu har skrevet under.

Det er nu tydeligt, at det er halen, der logrer med hunden på rød stue.

Helle siger, at det bliver, som Villy vil.

Af Erling Bonnesen  
Kløverbakken 12, Broby - MF (V)



# Kronik

27. APRIL 2010

Hans Jørgen Jønsson

Af og til er en anbringelse uden for hjemmet den bedste løsning

# Når børn mistrives

Vi lever i et velfærdssamfund, hvor de fleste heldigvis trives. Midt i blandt os findes imidlertid også mistrivsel, og i rigtig mange tilfælde rammer det børn og unge.

Det sker, at anbringelser uden for hjemmet er et varmt emne i den offentlige debat. Som regel er det dog ikke noget, der bliver diskuteret, og som forstander på en døgninstitution for unge med sociale problemer oplever jeg, at disse unge nærmest repræsenterer et parallelsamfund, ukendt for de fleste.

Når anbringelserne debatteres, sker der næsten altid ud fra en af to vinkler. Den ene er, at der med jævne mellemrum kommer voldsom opmærksomhed på sager med børn eller unge, der har lidt under omsorgssvigt, uden at nogen har grebet ind. Fra de seneste år er der eksempler fra Brønderslev og Tønder, som mange sikkert husker endnu.

En anden vinkel på emnet er, at kommunerne bruger rigtig mange penge på de udsatte børn og unge, og at mange spørger sig selv, om det virkelig er nødvendigt, og om det dog nytter noget.

Udgifterne kan vokse voldsomt for en lille kommune, når problemerne i en socialt belastet familie bliver så store, at det er nødvendigt at gribe ind. Hvor kommunen tidligere kunne dele udgifterne med amtet, er den nu oven i købet alene om at betale.

Som forstander på en døgninstitution, som løbende er bopæl for 15-20 unge, gør jeg mig mange tanker om alle de vanskelige problemstillinger, der knytter sig til forholdene for børn og unge med sociale problemer. I disse år bliver jeg og mange af mine kolleger ekstra tilskyndet til at analysere området. Vi oplever nemlig, at der bliver anbragt færre. Desværre ikke fordi børn og unge generelt har fået det bedre, men fordi kommunerne forsøger at finde andre løsninger end anbringelser.

På baggrund af mine erfaringer med indsatsen på anbringelsesområdet har jeg tre hovedbudskaber i debatten.

For det første: Anbringelser er i mange tilfælde nødvendige og uomgængelige, og de nytter noget. En anbringelse vil alt andet lige være en dyr løsning. Det er nu engang ikke billigt at have uddannede mennesker til at behandle børn og unge og at give dem omsorg og tryghed på døgnbasis. På langt sigt kan det imidlertid sagtens være det, der tjener alle bedst - også økonomisk i den sidste ende.

For det andet: Det omgivende samfund er nødt til at vise forståelse og tolerance over for anbringelsesområdet, både fordi det koster mange penge, og fordi den pædagogiske indsats er kompleks og langsigtet.

For det tredje: Det er naturligt og nødvendigt, at kommunerne arbejder med alternativer til anbringelserne, og at disse alternativer absolut skal anvendes, når det er muligt og nyttigt. Det er langt fra altid den bedste løsning at fjerne barnet hjemmefra. Det kan tænkes, at familien og barnet kan have mere gavn af en anden form for hjælp. Blot vil jeg opfordre til, at man i langt højere grad end hidtil gør brug af den indsigt, som



det bedste, der er sket for dem, var, at de kom væk fra hjemmet. Naturligvis holder børnene af deres forældre, og alle døgninstitutioner gør en stor indsats for at fastholde og udbygge et godt forhold mellem forældrene og deres børn.

Alle parter har bare måttet erkende, at forældrene ikke magtede deres børn.

Vi møder disse unge. Vi viser dem respekt, anerkendelse og tillid. Vi giver dem tilbud om skole, arbejde og fritidsaktiviteter. Vi snakker med dem, hygger, skændes, leger, udfordrer dem og ganske langsomt lykkes det næsten altid ved dialog at bryde isen og at opbygge et tilidsforhold, der gør, at de langsomt kan tage hul på et nyt liv.

Der er sjældent tale om nogen nem proces. Der er hårdt brug for tålmodighed, og mange gange bliver resultatet ikke det samme, som gør sig gældende for dem, der er så heldige at vokse op i et vel fungerende hjem. Men der skal være plads til alle, og naturligvis skal vi satse på dialog som vejen til at nå ind til dem, der har det svært.

Nogle vil hellere bruge straf, når vores unge ikke opfører sig, som de skal eller burde. Det kan selvfølgelig være nødvendigt, for eksempel hvis de bryder loven, men ellers er der efter min mening al mulig grund til at udvise både respekt og tålmodighed. Nederlag og svigt har de unge mødt rigeligt af.

”Vi hører om det, når medierne får øje på skandalesager, men der er desværre tusinder af tilfælde med familier, hvor omsorgssvigt, misbrug og overgreb hører til dagens uorden.

fagfolk på anbringelsesområdet har, når der udvikles og etableres alternative tilbud.

I den forbindelse er det afgørende, at kommunalpolitikkerne har forståelse for, at også den forebyggende indsats kan være omkostningsfuld, hvis den skal være intensiv og virkningsfuld. Og oven i købet viser effekten sig først på langt sigt, så umiddelbart er det ikke engang den lige vej til hurtige besparelser.

Grundlæggende tror jeg, at anbringelsesområdet ville blive prioriteret helt anderledes, hvis langt flere havde indsigt i, hvilke opvækstvilkår mange børn og unge har i dagens Danmark. Vi hører om det, når medierne får øje på skandalesager, men der er desværre tusinder af tilfælde med familier, hvor omsorgssvigt, misbrug, overgreb og lignede hører til dagens uorden, og som offentligheden aldrig hører om.

I mange tilfælde får det lov at stå på for længe, men heldigvis bliver der også grebet fat om problemerne. Det vil sikkert overraske mange, at anbragte børn og unge ofte giver udtryk for, at

Jeg er af den overbevisning, at døgninstitutionerne repræsenterer et godt og helt nødvendigt tilbud til børn og unge med svære sociale problemer. Det er samtidig et tilbud, der hele tiden kan og skal videreudvikles. Vi skal være parate til at følge med tiden og med behovene. Seden Enggaard er for eksempel i den situation, at kommunerne sender unge med stadig mere massive problemer til os. Der er ikke så mange andre institutioner, der kan håndtere de opgaver. Det kræver en udvikling af vores tilbud, og det tager vi på os. Helt konkret er vi i øjeblikket ved at dele den store institution op i flere små, så vi har mulighed for at placere de unge i sammenhænge, hvor de hver især vil trives bedst.

Vi er samtidig mere end parate til at gå ind i samarbejde med kommuner og andre om at udvikle fleksible tilbud, hvor man kan undgå en anbringelse uden for hjemmet og alligevel gøre en effektiv indsats for barnet og familien.

Jeg er ikke i tvivl om, at der er brug for os i fremtiden. Jeg håber og tror blot, at omgivelserne vil være med til at rabe op; at man vil forstå, at problemet ikke blot er et merforbrug på det kommunale budget, men at der er tale om unge mennesker, der lever under urimelige vilkår. Og at vi slet ikke har råd til at lade være med at give dem den hjælp, de har behov for.

Hans Jørgen Jønsson  
Døgninstitutionen Seden Enggaard

Hans Jørgen Jønsson er forstander

Illustration: Gert Ejton